యాత్రా స్పెషల్

- డా॥ సోమరాజు సుశీల

ఏవేవో పనుల వంకతో పొద్దున్నే బయలుదేరిన జనాలని ఎక్కించుకుని రాష్ట్ర రాజధాని నుండి దేశ రాజధానికి వెడుతున్న ఆంధ్రప్రదేశ్ ఎక్స్‌ప్రెస్ మధ్యలో కాసేపు కాజీపేటలో ఆగింది. కొత్తగా పదవీ విరమణ చేసినందువలన కలిగిన విశ్రాంతితోనూ, ఆ తాలూకు డబ్బులొల్లో పడ్డందువల్ల వచ్చిన ఆనందంతోనూ, జవసత్వాలింకా రిటైరవలేదులే అన్న ధీమాతోనూ కళకళలాడిపోతున్న ఒక సరికొత్త సీనియర్ జంట రైలెక్కారు. మనం తరచూ చూస్తునే వుంటాం. కొత్తగా రిటైరయ్యారని ఎవరూ చెప్పక్కర్లేనట్లుగా వుంటారు నూతన వధూవరులల్లేనే! వాళ్లని రైలెక్కించడానికని వచ్చిన కుర్రాడు కిటికీ ఊచలు పట్టుకుని వేళ్లాడుతుండగానే ఆయన ఒక్కడే చకచకా సామాన్లన్నీ సర్దేసి కాస్త గర్వంగా "ఏమిటనుకున్నావ్?" అన్నట్లు భార్యకేసి చూశాడు.

ఆవిడేం ఆయన్ని పట్టించుకోకుండా, "వెళ్లొస్తారా శ్యామూ! ఇల్లు జాగ్రత్త! అమ్మతో చెప్పు... జానీ కోసం చిన్న ప్యాకెట్టు చాలు. పది రోజుల్లో వచ్చేస్తాం. ఎక్కడ్నించైనా ఫోన్లు చేస్తూ వుంటాంలే" ఆవిడ అప్పగింతలు పూర్తవకుండానే రైలు బయలుదేరింది.

ఎనిమిది మంది తెల్లవార్లూ చచ్చినట్లు పడుకుని ప్రయాణించడానికి వీలుగా డిజైను చేసిన ఆ స్లీపరు పెట్టె భాగంలో మిగతా ఆరుగురూ సికింద్రాబాదులోనే ఎక్కి అప్పటికే సెటిలయిపోయారు. అదృష్టంకొద్దీ అక్కడ ఒక ముద్దులు మూటగట్టే ఒక రెండేళ్ల పిల్లాడూ, వాడి అమ్మానాన్నలు తప్పించి మిగతా వారంతా నడివయసులో వున్నామనుకుంటున్న వాళ్లే. వాడొక్కడే స్టార్ ఎట్రాక్షను. పిల్లలతో ప్రయాణం, అదీ పరాయి పిల్లలతో ప్రయాణం అంటే ఎవరికన్నా భయమే! మూడేళ్ల లోపు వాళ్లు ఇద్దరు ముగ్గురున్నారంటే చచ్చారన్నమాటే ప్రయాణీకులు. వాళ్లకి అమ్మ పక్క తప్ప వేరే బెర్తులుండవు కదా! వాళ్లు అల్లరాపరు. తల్లులు పట్టించుకోరు. మరీ ఎక్కువయితే నోట్లో ఏదో కూరుతూ వుంటారు. అవి తిని వాళ్లు ఇంకా విజృంభిస్తుంటారు. మన వాళ్లకి అంటే శ్రీమతి మరియు శ్రీకృష్ణమూర్తి గారివి సైడు బెర్తులు. అరవైకి ఆర్నెల్లు తక్కువయిన వాళ్లని సైడ్ అప్పర్ బెర్త్ ఎక్కించడం రైల్వే వాళ్లకి భలే సరదా. అసలు రైలు టిక్కెట్టిచ్చేటప్పుడు మనిషి వయసుతోబాటు బరువు కూడా రాయాలని చెప్పి ఆ ప్రకారం బెర్తు ఎలాట్ చేస్తే ప్రయాణీకులకి జరిగే అన్యాయంలో కొంతవరకయినా తగ్గించవచ్చుని వాళ్లకెందుకు తోచదో!

ఇద్దరూ పెళ్లిళ్లలో దండాడింపుకి కూచున్నట్లుగా ఎదురుబదురుగా మఠం వేసుక్కూచున్నారు. ఆయన చేతిలో గీతాసారాంశమూ, ఆవిడ చేతిలో ఎవరిదో బోధనామృతమూ, పెద్ద పెద్ద బైండు పుస్తకాలు ఎంత ప్రయాణానికయినా సరిపడేటంత వున్నాయి. దీక్షగా చదవాలని విశ్వప్రయత్నం చేస్తున్నారు. ఎంత సాధన చేసినా అదేవిటో పేజీ తిప్పడమే అవట్లేదు. ఇదేవన్నా అమ్మాయిలు మిల్స్&బూన్స్ చదివినట్లా! ఆ సాధనలో భాగంగా మధ్యమధ్యలో చదివింది వంటబట్టించుకోవడానికన్నట్లు కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తున్నారు. ముందు ఆయనే ఓడిపోయాడు. ఆ పుస్తకం అక్కడ పడేసి ఆవిడని కదిపే ప్రయత్నం చేశాడు.

"ఈ వారం మన సత్యం దగ్గర్నించి ఫోన్ వచ్చిందా?"

ఆవిడ ఒకసారి కళ్లెత్తి చూసి మళ్లీ పుస్తకంలోకి తల దూర్చింది.

"నిన్నే! పిలిస్తే వినిపించుకోవేం? ఏభై ఏళ్లకే చెవుడొచ్చిందా?"

"నాకు ఏభై, మీకు ఏభై రెండు! వ్యాపారాభివృద్ధి కోసం ఏ దిక్కుమాలిన కంపెనీ వాడన్నా ఏభై అయిదేళ్లలోపు వాళ్లకి పోటీలు పెట్టి అండమాన్ యాత్ర చేయిస్తానని బహుమతి ప్రకటించాడా?"

"అంత కోపం ఎందుకోయ్! పోనీ ఏభై అయిదేళ్లకి చెవుడొస్తుందేమో తెలుసుకోవచ్చా!"

"మీ దయ వల్ల ఇప్పటివరకూ గుడ్డీ చెవుడూ ఏవీ రాలేదు, కానీ అక్కర్లేని విషయాలెత్తి నిక్షేపంలాంటి నా మతి పోగొట్టే ప్రయత్నాలు చేయకండి."

"అంటే కన్నకొడుకు విషయం నీకక్కర్లేనిదయిందన్నమాట. కోపానికన్నా ఒక హద్దుండాలి. పెద్దవాళ్లం మనం సర్దుకోకపోతే ఇంక మన పెద్దరికాలెందుకు?" ఆవిడేం సమాధానం చెప్పకుండా కిటికీలోంచి బయటకు చూస్తూ కూర్చుంది.

"ఇప్పుడూ! మరీ! ఇదుగో! ఏవన్నా అంటే నీకు కోపం వస్తుంది గానీ ఇందులో ఆ పిల్ల తప్పేముంది? అమెరికను పిల్లయినా మనల్ని మమ్మీ డాడీ అని పిలుస్తూ ఎంత ఆపేక్షపడింది. మన కోసం వాడిచేత కారు కొనిపించిందా, లేదా? మరి నీ కొడుకేం తక్కువ వాడా! అక్కడ నాలుగేళ్లనించీ దానితో కాపురం చేస్తూ ఇక్కడ మనచేత ఎన్ని సంబంధాలు పెండింగులో పెట్టించాడు! ఎన్ని జాతకాలు మాచ్ చేయించాడు?"

"చివరిగా చెప్తున్నా! టి.సి. వస్తున్నాడు! ఇక్కడ కూచోనా, లేకపోతే ఆయన్ని బతిమాలి ఇంకో చోటికి మారిపోనా?"

"వద్దులే! వద్దులే! మనం తిరిగి ఇల్లు చేరేవరకూ నీ కందిగింజ కొడుకూను ఎత్తనులే! సరేనా! నువ్వీ సీటు ఖాళీ చేస్తే టి.సి. గారు ఏ పిల్లకో ఎలాట్ చేస్తే అసలే తట్టుకోలేవు!"

"తాతా పెళ్లాడతావా అంటే పిల్లనెవరిస్తార్రా అన్నాట్ట వెనకటికి మీలాటివాడే. నేనీ సీటు ఖాళీచేస్తే ఎవత్తెనో తెచ్చి ఎలాగోలా సర్దుబాటు చేసుకుందామనే! ఆశకేం తక్కువ లేదు. ఛ! మగబుద్ధి మారదు" సంభాషణ తు.చ. తప్పకుండా ఒక చెవ్వటు పారేసి వింటున్న పిల్లవాడి తల్లి మొగుడికేసి చూస్తూ పిల్లాడి బుగ్గ గిల్లడంతో ఆ చంటాడు బావురుమన్నాడు. నవ్వుకుంటూ వాడికి ముద్దులు పెట్టి వూరుకోబెట్టింది. స్టారడస్టులో లారాదత్తాని స్టడీ చేస్తూ తపోదీక్షలో వున్న ఆ పిల్ల మొగుడ్ని కొడుకు ఏడుపు ఏమాత్రం కదిలించలేకపోయింది.

ఎవరయినా తీర్థయాత్రలనేసరికి ఎప్పుడే అవసరం పడుతుందోనని ముందుజాగ్రత్తగా పచ్చళ్లు, పొడులు, మందులు, కత్తెరా, ఫస్ట్ఎయిడ్, సూదీ దారం, జిగురు, ఛెస్సు, పేకలూ... నిత్య జీవితంలో ఎప్పుడోగానీ వాడనివెన్నో తెచ్చుకుంటారు గదా! అలాంటి వాటిల్లో చాలా తెలికగా అందుబాటుగా వుండేటట్లుగా సర్దుకున్న పేకలు పైకి తీసి ఆడుకోవడం మొదలుపెట్టారు. కానీ ఎన్ని రౌండ్లు పేకలాడితే, ఎందరి చరిత్రలు నెమరువేస్తే ఢిల్లీ చేరాలి! పొద్దున్నుంచీ కాఫీలు సప్లయ్ చేసినవాడు ఆ క్యాను శుభ్రంగా కడిగేసి దాన్నిండా వేడివేడి టమాటా సూప్ పోసుకొచ్చి వూరించడం మొదలుపెట్టాడు. వాడొక్కడిని ఆకర్షించగలిగితే సక్సెస్ అయినట్లే! మిగతా ఏడుగురూ చచ్చినట్లు ఫాలో అయిపోతారు. ఎనిమిది మందీ సూప్ తాగేశారు. అలా చేయకపోతే పల్లెటూరి వాళ్లనుకునే ప్రమాదం వుంది కదా! పదిమందిలో వున్నప్పుడు నాగరికులం అనిపించుకోవాలంటే ఇలాంటివి తాగుతూ వుండాలి. గారెలు, ఆవడలు ఎంత బాగున్నా తినకూడదు. మంచూరియాలు, పిజ్జాలు, నూడుల్స్, స్ప్రింగ్ రోల్సు తింటూ వుండాలి. ఈలోపల ఆవిడ తనక్కోపం వచ్చి మాట్లాడొద్దనుకున్న సంగతి మర్చిపోయి ఆయన్ని పలకరించింది.

"ఏవండీ! జానీ మన కోసం బెంగెట్టుకుంటుందేమో! మనం లేకుండా వుంటుందంటారా?"

"అప్పుడే మొదలుపెట్టావూ! పిల్లల సంగతి ఎత్తితే నచ్చదు గానీ, కుక్క వనికొచ్చిందన్నమాట. ఎందుకుండదూ! మనవాడు కోర్టు నుంచి వచ్చినప్పట్నించీ ఇది వాడ్నొదులుతుందా? నువ్వింట్లో వుంటే ఏమీ పట్టించుకోదు గానీ, లేవంటే సరళ బాధ్యతగానే చూసుకుంటుందిలే!"

ఇంకేం మాట్లాడకుండా దగ్గిరకి వచ్చి నుంచున్న పిల్లవాడ్ని పేకలతో ఆడించడం మొదలుపెట్టింది. అమ్మమ్మ అమ్మమ్మ అంటూ నెమ్మదిగా వాడు ఆవిడ వళ్లో చేరి గొలుసులు లెక్కపెట్టడం మొదలుపెట్టాడు. అందరికీ సూపులందాయని నిర్ధారించుకున్న తర్వాత భోజనాలొచ్చేశాయి. ఆ హడావిడి అయ్యాక అందరూ మళ్లీ దుప్పట్లు పరచుకుని నిద్రపోకపోతే టిక్కెట్టు గిట్టుబాట వదేమోనన్నట్లుగా రైలు హోరుతో దీటుగా గుర్రుపెట్టారు. కొంతమంది తప్పనిసరి అయి పడుకుని కళ్లు మూసుకున్నా రైలు తల్లి ఊపిన ఉయ్యాలకి గాఢనిద్రలోకి జారుకున్నారు. "ఎంతసేపు ఆ వెధవ నిద్దర్లూ! లేచి కూచుని ఈ వేడివేడి వడలు తినండి" అని ఇంకోడొచ్చి కేకలేసేటప్పటికి భయపడి అందరూ లేచి కూచున్నారు. రైలు ప్రయాణాల్లో అప్రకటిత నియమం ఏమిటంటే– ఆకలి వేసినా, వేయకపోయినా, అలవాటున్నా, లేకపోయినా ఏదమ్మొస్తే అది కొనుక్కు తినాలి. నిద్దరొచ్చినా రాకపోయినా పడుండాలి. ఒక భోజనమూ, నిద్దరా అయేసరికి ఆ పెట్టెలో వున్న ఏడెనిమిది మందికీ మనమంతా ఒకటేనన్న బంధప్రేమ లాంటిది కలిగినట్లుంది. కనీసం ఇంకో రెండు గంటల వరకూ ఎంత మంచిదమ్మొచ్చినా తినడం వీలుపడదని గ్రహించారు కాబట్టి నెమ్మదిగా పరిచయ కార్యక్రమాలు మొదలుపెట్టుకున్నారు. ఏదో ఒకటి మాట్లాడకపోతే పొద్దుగడవదు మరి. ఢిల్లీ వెళ్లే రైల్లో ప్రయాణం చేస్తున్నా ఎవరన్నా అడిగే మొదటి ప్రశ్న "ఢిల్లీ వెడుతున్నారా?"

అని, "పని మీదా?" అని రెండో ప్రశ్నే కదా! ఎవడికయినా కాస్త తిక్కపుడితే "పనేంలేక బొంబాయి వెడుతున్నా" అని చెప్పి అవతల వాడికి నోరువూట లేకుండా చేయవచ్చును. కానీ పాపం మన కృష్ణమూర్తిగారు అలాటి మనిషి కాదు. ఇంటి ఇల్లాలితో ఏం మాట్లాడదామన్నా పొసగనివ్వడం లేదు. ఎవరు పలకరిస్తారా అని ఎదురుచూస్తున్నాడేమో, ఇంచుమించు తన వయస్సులోనే వున్న నలభై మూడో బెర్తాయన "ఢిల్లీ వరకేనా" అని అడిగిన ప్రశ్నకి సానుకూలంగా స్పందించాడు.

"అవునండీ! కానీ మా అసలు ప్రయాణం మొదలయేది అక్కడ్నించే. ఎనిమిది రోజుల ఉత్తర భారత యాత్రకి టిక్కెట్లు కొనుక్కున్నాం. హోటల్ వాళ్లు స్టేషనుకే కారు పంపుతారుట. ఇంక మన బాధ్యత అంతా వాళ్లదే. తిరిగి మళ్లీ వాళ్లే స్టేషనులో దింపుతారు. రైలెక్కడం, ఇల్లు చేరడం!"

"సర్వీసులో వుండగా అయితే ఫరవాలేదు గానీ తరువాత ఇలాంటి ప్రయాణాలు కష్టమేమో! నలభై దాటదూ?"

"ముప్పై సరిపోతుందేమో! సర్వీసులో వుండగా ఎలా కుదుర్తాయింతింత ప్రయాణాలు! పిల్లలు, చదువులు, ఉద్యోగాలు, పెళ్లిళ్లు, అమెరికా పంపడాలు... పేరుకి నలుగురు కొడుకులయినా కూతుళ్లని కన్నవాళ్ల కన్నా ఎక్కువ శ్రమ పడవలసి వచ్చింది. ఇప్పటికందరూ సెటిలయ్యారు. పెద్దవాడొక్కడే మాతో ఇండియాలో వున్నాడు. మిగతా ముగ్గురూ అమెరికాలోనే. కాబట్టి డబ్బిబ్బందంటే ఏవిటో తెలియకుండా గడిపేస్తున్నాం! ఇలా ప్రయాణం అనుకుని ఒకడికి ఫోనులో చెప్తే ముగ్గురూ డాలర్లు పంపేశారు. వాళ్లు పంపుతారని మేం అనుకోలేదు."

వింటున్నాయనకి నమ్మబుద్ధి కాకపోయినా ఆనందం ప్రకటించక తప్పలేదు. "మీరదృష్టవంతులండి. పెట్టి పుట్టారు. పిల్లలమెరికాలో వుండడమేం గొప్ప కాదు గానీ వాళ్లింత ప్రేమగా మీ అజ కనుక్కోవడం మీరు చేసుకున్న పుణ్యమే!"

ఇప్పటికి సరి అయిన శ్రోత దొరకడంతో కృష్ణమూర్తి గారి ఉత్సాహం పట్టరాకుండా అయిపోయింది. "కేవలం పుణ్యం అంటే నేనొప్పుకోను. చాలామటుకు పెంపకంలో వుంటుంది. మా పిల్లల విషయంలో క్రెడిటంతా వాళ్లమ్మదే. నేనొక్కరోజు కూడా ఇంటి సంగతులు పట్టించుకోలేదు. ఏదో, వచ్చిన జీతం తీసుకొచ్చి ఆవిడ చేతిలో పొయ్యడం వరకే! మరి అంతంత చదువులు ఎలా చెప్పించిందో ఆవిడకే తెలియాలి. మా మూడో వాడికి మెరిట్ సీటు రాలేదని ఎంసెట్ మళ్లీ రాయించింది. అంత స్ట్రిక్టుగా వుండేది వాళ్లతో. అయినా అదేవిటో పిల్లలకి వాళ్లమ్మంటేనే ఎక్కువ! ఈగ వాలనివ్వరు!"

"కాసేపు నన్ను పొగడ్డం ఆపుతారా? చిరాకొచ్చేస్తోంది! ఏదన్నా సినిమాల గురించో, చంద్రబాబునాయుడు గురించో మాట్లాడుకోకూడదూ!"

"నీకూ, నీ పిల్లలకీ ఎవరూ దిష్టి కొట్టర్లేవోయ్! మరి ఈ వయసులో మనం వాళ్ల గురించి మాట్లాడుకోకపోతే ఏం చేస్తాం చెప్పు! పోనీ ఓ పని చేద్దాం. మీ తమ్ముడెప్పుడొస్తాడో..."

"వాడి సంగతి అసలు వద్దు. తోచకపోతే అవిగో టేకుచెట్లకున్న పూలు లెక్కపెట్టండి" సంభాషణ కుటుంబ విషయాల నుంచి వేరే విషయాలకు మళ్లించాలని పక్కాయన ప్రయత్నం చేస్తాడు. ఆయన ఎందులో పనిచేసి రిటైరయ్యారో తెలుసుకునేందుకు ఆరా తీసి... కానీ ఇంటి ఇల్లాలు సలక్షణంగా కూడా వున్నప్పుడు అన్య విషయాలు ఎలా ప్రవేశించగలవు?

"ఆయనెందుకు అడుగుతారు గానీ నే చెప్తా వినండి! ఈయనగారు మన ప్రభుత్వం పర్యవేక్షణలో వున్న లైబ్రరీలన్నిటిలోనూ కలిసి ముప్పై ఏళ్లు పనిచేసి ఇదుగో రెండేళ్ల క్రితం రిటైరయినారు. అక్కడ ఎక్కువ మాట్లాడేందుకు వీలుండదేమో కదా! అందుకని ఇపుడిలా వాగి వాగి నన్ను చంపుకుతింటున్నారు."

"మీరు కోపగించుకోకండమ్మా! రిటైరవడంలో వున్న కష్టం మీ ఆడవాళ్లకెలా తెలుస్తుంది? ఏ పనీ లేకపోతే పూలు కడుతూనో, గోంగూర వలుస్తూనో అయినా కాలక్షేపం చేసుకోగలరు. మరి మాకలా జరగదు కదా!"

"జాగ్రత్తండి బాబూ! మీరు కూడా వలవచ్చు కదా అంటుంది. ఇందాకట్నించి చూస్తున్నారుగా తనతో సంభాషణ ఎంత కష్టమో! చివరికి మా కోడలితో కూడా ఇంతే! మనసులో ఎంత ఆపేక్షుంటే ఏం లాభం, నోరెత్తి మాట్లాడకపోతే ఆ పిల్లకి ఏం అర్థమవుతుంది?"

"మీ ధోరణి కాస్త ఆపుతారా?"

"చూశారా! మళ్లీ... మా కోడలు బాగా కలిగినవాళ్ల ఇంట్లోంచి వచ్చింది. అస్తమానం అమెరికా మరదుల సంపాదనతో తన మొగుడిని పోల్చి వాడ్ని తక్కువ చేస్తుందని ఆవిడకి కోపం. పోనీ మీరు పొండిరా ఆ దేశం అంటే మావాడొప్పుకోడు. మీరు పెద్దవాళ్లయిపోతున్నారు. మేమన్నా కూడా లేకపోతే ఎలా అంటాడు."

"మీ అబ్బాయి గారన్నదీ నిజమే కదా! ఏమయినా మీరు అదృష్టవంతులే!" అని నిట్టూర్చాడు. వీళ్ల కబుర్లిలా ఓ దారీతెన్నూ లేకుండా దశదిశలా దేశదేశాలా ప్రసరిస్తుండగానే సూర్యుడు డ్యూటీ దిగి స్పీడుగా చక్కాపోయాడు. రైల్లో జనాలందరికీ ఏదో ఒకటి చేసి చేసి మాట్లాడి మాట్లాడి నీరసాలూ, విసుగులూ వచ్చేశాయి. ఇంక సంభాషణలన్నీ 'ఆ'తోనో 'ఊ'తోనే ఆగిపోవడం మొదలుపెట్టాయి. ఇంతలోనే తళతళలాడుతూ రాత్రి భోజనాలొచ్చేశాయ్. "అంతా ప్యాకింగ్ షోకే అమెరికా బతుకుల్లాగ! ఏవీ నోట్లో పెట్టుకోలేం. అయినా పూరీలింత గట్టిగా చెయ్యొచ్చని ఎవడు నేర్పించాడో రైలు వంటవాళ్లకి" అని సణుక్కుంటూ భోజనాలు కానిచ్చారు. భోజనాలయేటప్పటికి ఇంకో రెండు మాటలు చివరాఖరుగా మాట్లాడదామనిపించింది.

"కృష్ణమూర్తి గారూ! ఇందాకట్నించీ అడుగుదామనుకుంటున్నాను. ఏవిటో! మావాడెళ్లి రెండేళ్లు పూర్తయింది. ఇంకా చదువే అవలేదుట. ఇక్కడ ఇంజనీరింగు డొనేషను కట్టి కర్ణాటకలో చదివించాను. మళ్లీ అక్కడికి పంపేందుకు అయిదు లక్షలు అప్పు చేశాను. వడ్డీలు కట్టలేక తల ప్రాణం తోక్కొచ్చింది. మావాడక్కడనించి ఏవన్నా పంపగలడంటారా?"

"దిగులు పడకండి. ఎంత లేదన్నా సెటిలవాలంటే మరి అయిదారేళ్లు పడుతుంది. ఈ సెప్టెంబరు 11 తర్వాత కుర్రాళ్ల పని మరీ కష్టమయి పోయింది. మనం అంతా కొంతన్నా సంపాయించుకుని స్థిరపడ్డాక ఇల్లు కట్టుకోవాలని ఆలోచించేవాళ్లం. అనకూడదు గానీ ఆ దేశంలో సంపాయించబోయే డబ్బుల్తో ఇళ్లూ వాకిళ్లూ, చేసుకోబోయే పిల్లతో సంసారాలూనూ... ఇంటికి డబ్బులు పంపాలంటే నిజంగానే డబ్బులు కనపడవు. మీరే కాస్త మొహమాటపడకుండా ఇబ్బందులన్నీ ఏకరువు పెడుతూ వాళ్ల బాధ్యతలు జ్ఞాపకం చేస్తూ వుండాలి. ఊరుకుంటే ఇంక అంతే సంగతులు చాలమంది విషయంలో! ఆ నీరూ గాలీ నేలా అలాంటివి! మనిషిని మసలనియ్యవు!"

ఈసారి ఆలోచనలో పడడం ఆయన వంతైంది. భోజనాల వాడొచ్చి వాడసిస్టెంటు సాయంతో పొద్దుట్నించీ అప్పటిదాకా తిన్న తాలూకు డబ్బులన్నీ కక్కించి తృప్తిగా వెళ్లిపోయాక అందరూ నిద్రకు పక్రమించారు. రైలు నిజాముద్దీన్ స్టేషన్ చేరబోతుండగా దుప్పట్ల వాడొచ్చి లాగేసుకోవడంతో అందరూ లేచి కూర్చున్నారు. నిశ్శబ్దంగా షేక్‌హ్యాండిచ్చి సెలవు తీసుకున్నారు. బండి దిగామంటే ఇంక వాళ్లెవరో, మనమెవరో! జాగ్రత్తగా చూస్తే జీవిత సత్యాలన్నీ రైలు ప్రయాణాల్లోనే కనిపిస్తాయి.

వాళ్లనుకున్నట్టుగానే స్టేషనుకి హోటల్ కారొచ్చింది. ఇంక మన వాళ్లిద్దరే! ఏకాంతం దొరకగానే విరుచుకుపడింది.

"మన ప్రయాణం పది రోజులూ ఇలాగే కాల్చుకుతింటారా నన్ను! తీర్థయాత్రలని చెప్పి బయల్దేరదీసి ఇన్ని పచ్చి అబద్ధాలా! మనకి నలుగురు కొడుకులా? అందులో ముగ్గురు అమెరికాలోనా! ఏం పాపం కూతుళ్లొద్దూ! కమ్మగా వండిపెట్టేవాళ్లు! నాన్నా నాన్నా అని మిమ్మల్నే వెనకేసుకొచ్చేవాళ్లు!"

"ఏం తేడా పడుతుంది చెప్పు! అందరూ పిల్లల్ని కని నానా పాట్లు పడి పెంచి వాళ్లంతా తలాచోట ఎలాగెలాగో బతుకుతుంటే వాళ్లని తల్చుకుని బెంగపడుతుంటారు. మనం అసలు పుట్టని పిల్లల్ని వూహించుకుని హాయిగా ఆనందపడుతున్నాం! ఏ ఆటాడినా మనసే కదా! ఏదో నా సరదా నాది! ఇంక కూతుళ్ల సంగతి తిరుగు ప్రయాణంలో! ఎంతమందుంటే బావుంటుందో చెప్పు!" ●

నవ్య సాత్రాజితీ దీప్తి

కాకరపువ్వొత్తి కాంతియా? కాదు- ఆ
నరకుc జూచెడి కంటి చురుకుగాని
విష్ణుచక్రంబుల విక్రాంతియా? కాదు
చాపమందిన నారి శక్తిగాని
పొంగిపోయెడి చిచ్చుబుడ్ల కాంతులో? కావు
నరకుపై వేయు బాణములు గాని
అలమతాబుల వెలుగుల రవ్వలా? కావు
అరినొవ్వc గనుమోద సిరులు గాని
అనగ దీపావళి టపాసులందు నాకు
సర్వమహిళా విజృంభణా ఖర్వరూప
దీప్తి- మూర్తీభవించిన దివ్య భవ్య
నవ్య సాత్రాజితియె భావనమున తోచు.

- డా॥ రామడుగు వెంకటేశ్వరశర్మ